

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **A. F.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo nám. 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2018, č. j. 2894/DS/2018,
JID: 130389/2018/KUUK/Kubr,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 23. 8. 2018, č. j. 2894/DS/2018, JID: 130389/2018/KUUK/Kubr, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2018, č. j. 2894/DS/2018,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

JID: 130389/2018/KUUK/Kubr, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rumburk, odbor civilně a dopravně správní a živnostenský úřad (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 20. 3. 2018, č. j. ODS/32006-17/4485-2017/PŘ-402-14 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč dle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

1. Přestupku se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 28. 7. 2017 v 12:15 hodin v ulici Rumburská u domu č. p. „X“ v obci Jiříkov – Starý Jiříkov, ve směru jízdy na Rumburk, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Seat Leon, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 34 km/h, když mu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 87 km/h, po odečtu tolerance rychloměru 84 km/h. Současně žalobce navrhoval, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že o jeho údajném přestupku nebylo rozhodnuto ve společném řízení s dalším přestupkem, který je mu kladen za vinu a který byl současně projednáván stejným správním orgánem pod sp. zn. ODS/10165-17/1657-2017/PŘ-162-6, jehož přezkum probíhá u zdejšího soudu pod sp. zn. 42 A 20/2018. Nebyla tedy uložena jedna sankce za použití absorpční zásady a rovněž byla žalobci nezákonně uložena povinnost nahradit náklady dvou správních řízení.
3. Žalobce dále uvedl, že správní orgán řádně neodůvodnil výši pokuty. Dodal, že správní orgán při ukládání pokuty nezohlednil všechna zákonná kritéria a polehčující a přitěžující okolnosti dle zákona o odpovědnosti za přestupky. Pokud správní orgán nějaká kritéria hodnotil, tak u nich neuvedl, zda se jednalo o okolnost polehčující nebo přitěžující a jaký vliv měla na konečnou výši pokuty. Žalobce pokračoval, že žalovaný při ukládání pokuty nezohlednil svoji dosavadní praxi v obdobných případech a ani ji alespoň stručně nepopsal. Žalobce zdůraznil, že žalovaný při ukládání sankce rovněž nezohlednil průtahy, které v řízení nastaly, a tudíž mu měly být kompenzovány snížením uložené pokuty, a to i s ohledem na faktické navýšení výše pokuty o náhradu nákladů řízení. Dále se žalovaný dopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Za nepřezkoumatelnou a nesrozumitelnou označil žalobce úvahu správního orgánu o společenské nebezpečnosti spáchaného přestupku. Podotkl, že nebyl respektován institut zahlazení odsouzení, přičemž dle názoru žalobce žalovaný záznamy v evidenční kartě řidiče žalobce podrobněji nezkontroloval.
4. Žalobce konstatoval, že mu žalovaný účelově v rozporu s § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) na jeho žádost uvedenou v odvolání nesdělil jméno oprávněné úřední osoby, která bude rozhodovat o jeho odvolání, aby proti ní mohl případně podat námitku podjatosti. O jménu oprávněné úřední osoby se žalobce dozvěděl až z napadeného rozhodnutí. Žalobci tak bylo znemožněno podat námitku podjatosti. Žalobce podotkl, že žalovaný nejspíše nesl nelibě, že byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem, který vystupuje ve stovkách obdobných

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

případů, a kterého žalovaný a oprávněná úřední osoba JUDr. et Mgr. S. K. opakovaně očerňovali z údajných obstrukčních jednání stejně jako pověřenou osobu zmocněnce Ing. M. J. Podotkl rovněž, že dokonce došlo i k nezákonnému zveřejnění osobních údajů Ing. J. na internetu. Žalobce tedy současně vznesl námitku podjatosti proti oprávněné úřední osobě žalovaného, neboť z výše uvedených skutečností považoval nesdělení jména oprávněné úřední osoby za účelové ve snaze zmařit podání námítky podjatosti. Na podporu svého tvrzení poukázal žalobce na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2018, č. j. 30 A 197/2016-34.

5. Dále žalobce namítl, že žalovaný nezkoumal a neprokázal to, že by žalobce jako řidič věděl, že překračuje rychlost v obci o více jak 20 km/h, což je znakem dané skutkové podstaty. Závěr žalovaného o zavinění žalobce je tedy nedostatečně odůvodněn, neboť zavinění musí krýt všechny znaky skutkové podstaty.
6. Žalobce sdělil, že v předmětný okamžik jel v obci rychlostí nejvýše 55 km/h, a že mu byla nesprávně změřena rychlost, k čemuž došlo nejspíše v důsledku tzv. efektu skluzu, k němuž došlo tak, že nejprve byl rychloměr zacílen na přední sklo vozu a při závěru měření rychlosti už byl zacílen na jeho přední registrační značku. Použitý laserový rychloměr je založen na principu diferenčního dálkoměru, a tudíž je třeba, aby se každý z měřících paprsků odrazil od stejného místa na vozidle. V daném případě bylo měřeno z vyšší než doporučené vzdálenosti, z ruky a pod nenulovým úhlem. Zároveň označil policistu provádějícího měření za amatéra, neboť se několikrát o laserovém rychloměru vyjádřil jako o radaru. K tomuto žalobce navrhl, aby byl vypracován znalecký posudek, zda k efektu skluzu došlo či nikoliv.
7. Závěrem žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměla by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost a k žalobním bodům uvedl především následující. Konstatoval, že při vyměřování sankce bylo postupováno v souladu s právními předpisy a bylo přihlédnuto ke všem okolnostem, zejména k tomu, že žalobce svým jednáním porušil několik ustanovení zákona o silničním provozu, ale také k tomu, že jednáním žalobce nevznikla žádná škoda či újma na zdraví. K namítané podjatosti JUDr. et Mgr. K. uvedl, že tvrzení žalobce jsou spekulativní a ryze subjektivní, přičemž se žalobce jimi snaží snížit věrohodnost oprávněné úřední osoby, aniž by doložil jediný důkaz svědčící o tom, že bylo ze strany žalovaného jednáno nezákonně. K námitkám týkajícím se zavinění přestupku žalovaný sdělil, že správní orgán prvního stupně se podrobně vypořádal s porušením, které je žalobci kladeno za vinu. K tomuto dodal, že sám žalobce v žalobě uvedl, že jako držitel řidičského oprávnění by měl vědět, že se musí řídit dopravními značkami, a proto tuto námitku odmítl jako bezpředmětnou. Dále žalovaný poznamenal, že na rychlost vozidla žalobce žádná mobilní aplikace, jak uváděl žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neměla sama o sobě vliv. Odmítl zpochybňování práce a proškolení policisty jako vykonstruované a nepodložené.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s.
10. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 14. 8. 2017 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Děčín, dopravní inspektorát, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl žalobce dopustit dne 28. 7. 2017 v 12:15 hodin v ulici Rumburská u domu č. p. „X“ v obci Jiříkov – Starý Jiříkov, ve směru jízdy na Rumburk, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Seat Leon, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 34 km/h, když mu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 87 km/h, po odečtu tolerance rychloměru 84 km/h. Spolu s tímto oznámením byl správnímu orgánu prvního stupně doručen i úřední záznam o přestupku, výstup z rychloměru, ověřovací list k použitému rychloměru, osvědčení o proškolení policisty v manipulaci s použitým rychloměrem a fotografie z místa přestupku.
12. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 24. 1. 2018 správní orgán prvního stupně vydal ve věci příkaz, proti němuž žalobce podal odpor. Dne 5. 3. 2018 se konalo ústní jednání, jehož se zúčastnil toliko zmocněnec žalobce. Následně správní orgán prvního stupně vydal dne 20. 3. 2018 prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce podal odvolání, v němž současně požádal o sdělení oprávněné úřední osoby, která bude o odvolání rozhodovat. Nato vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
13. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vyplynulo, že: „NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“

14. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
15. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, což spatřoval v odůvodnění zavinění spáchaného přestupku a v odůvodnění kritérií uložené pokuty.
16. Soud předně deklaruje, že pro účely soudního přezkumu tvoří prvostupňové a napadené rozhodnutí jeden celek. Soud nepřisvědčil námitce, že by napadené rozhodnutí bylo nedostatečně odůvodněné s ohledem na zavinění žalobce. Zavinění ve formě vědomé nedbalosti bylo odůvodněno na str. 3 prvostupňového rozhodnutí, kde správní orgán prvního stupně uvedl: *„K přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu správní orgán uvádí, že obviněný jako absolvent autoškoly a držitel řidičského průkazu musel vědět, že nejvyšší dovolená rychlost v obci je 50 km/hod., a přesto ji svým jednáním porušil. V jeho protiprávním jednání spatřuje správní orgán zavinění z nedbalosti, a to ve formě vědomé, neboť obviněný věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jeho skutek nebude zjištěn.“* Z citované části odůvodnění je patrné, že správní orgán prvního stupně dovedl zavinění žalobce ve formě vědomé nedbalosti ze skutečnosti, že držitel řidičského oprávnění si musí být svých povinností při řízení motorového vozidla na pozemních komunikacích vědom.
17. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů u odůvodnění výměry pokuty. Při posuzování této námítce soud zdůrazňuje, že je třeba si uvědomit, že trestání za přestupky obdobného typu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti) má být v zásadě rutinní a časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36, bod 35). Správní orgán prvního stupně na str. 4 prvostupňového rozhodnutí dostatečným způsobem posoudil druh a výši sankce ve smyslu § 37 písm. a), c) a f) zákona o odpovědnosti za přestupky, když především přihlédl k povaze a závažnosti přestupku (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 34 km/h), k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (jednáním žalobce nebyla způsobena žádná škoda či újma na zdraví) a k osobním poměrům pachatele (osm záznamů o přestupcích). Při posouzení osobních poměrů pachatele není podstatná skutečnost, že vzhledem k některým záznamům o přestupcích uplynula lhůta k jejich „zahlázení“, protože četnost páchaní přestupků je jednou ze skutečností dokládajících přístup pachatele k dodržování pravidel silničního provozu. Soud tedy shledal odůvodnění sankce u rutinního přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti za dostatečné a přezkoumatelné.
18. Dle § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se ve společném řízení neprojednává přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.
19. Soud se dále neztotožnil s žalobní námitkou, že předmětný přestupek měl být projednáván ve společném řízení společně s přestupkem, který správní orgán prvního stupně vedl pod sp. zn. ODS/10165-17/1657-2017/PŘ-162-6, jehož přezkum posléze probíhal u zdejšího Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu pod sp. zn. 42 A 20/2018. V případě druhého přestupku žalobce bylo řízení zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení žalobci dne 15. 6. 2017, přičemž žalobce se nyní projednávaného přestupku dopustil dne 28. 7. 2017, tedy až poté, co bylo již o druhém přestupku řízení zahájeno ve smyslu § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Správní orgány tedy v tomto směru nikterak nepochybily.

20. Dle § 15 odst. 4 správního řádu o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.
21. Dále soud konstatuje, že v přezkoumávané věci se žalovaný dopustil pochybení tím, když v rozporu s § 15 odst. 4 věty první správního řádu nevyhověl, resp. nikterak nereagoval na žádost žalobce vtělenou do jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, již se žalobce dožadoval sdělení jména oprávněné úřední osoby, která bude o jeho věci v odvolacím řízení rozhodovat. Toto samotné pochybení by nicméně pro závěr nasvědčující nezákonnosti postupu žalovaného nestačilo. Avšak pokud žalobce následně po vydání napadeného rozhodnutí zjistil, že v jeho věci rozhodoval JUDr. et Mgr. K., a v žalobě uvedl konkrétní důvod (údajné očerňování zmocněnce žalobce a pověřené osoby zmocněnce Ing. J. pro jejich obstrukční jednání a nezákonné zveřejňování osobních údajů Ing. J. na internetu), který, pokud by se prokázal, by byl skutečně důvodem zabývat se ve správním řízení posouzením pochybnosti o nepodjatosti oprávněné úřední osoby vůči žalobci, nabývá soudem uvedené pochybení na zásadnosti.
22. Jestliže tedy zmocněnec žalobce v odvolání výslovně žalovaného požádal o sdělení totožnosti úředníka, který bude ve věci rozhodovat, nemohl žalovaný jeho žádost zcela ignorovat. Žalovaný se dopustil zásadní vady řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Je totiž bez pochyb, že pokud JUDr. et Mgr. K. skutečně v minulých rozhodnutích proti zmocněnci žalobce či pověřené osobě zmocněnce, Ing. J., osobně vystupoval, či žalovaný nezákonně na internetu zveřejňoval osobní údaje Ing. J., není vyloučena pochybnost o objektivnosti rozhodování jmenovaného úředníka v důsledku této okolnosti narušena. Posuzovat relevantnost námitky podjatosti však soudu v tomto řízení nepřísluší, neboť žalobci nebylo dosud umožněno ji zákonem předpokládaným způsobem vznést v rámci správního řízení, kde by se s ní musel žalovaný postupem dle § 14 správního řádu vypořádat (teprve poté by mohla být uplatněna jako žalobní námitka, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21).
23. Na tomto místě je nutné poznamenat, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21, se týkal posouzení postupu přímo samotného žalovaného. I v této kauze došlo k tomu, že účastník řízení nebyl přes svou žádost seznámen s informací, kdo je v daném případě oprávněnou úřední osobou. Žalovanému tedy již od konce roku 2017 musí být známo, že opominutí žádosti o sdělení oprávněné úřední osoby může být za určitých okolností důvodem ke zrušení jeho rozhodnutí. Přesto nepřikročil ke změně své praxe a nezamezil opakovanému postupu v rozporu se zákonem. V případě posuzovaném soudem se stejně jako ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jednalo o oprávněnou úřední osobu JUDr. et Mgr. S. K. Ve výše uvedených skutečnostech by tak bylo možné spatřovat určité znaky svévolnosti v postupu žalovaného. I k této skutečnosti tedy při posuzování závažnosti porušení zákona ze strany žalovaného za situace, kdy žalobce v žalobě vznesl námitku podjatosti a uvedl i důvody

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podjatosti, které nebylo možné na první pohled považovat za zcela irrelevantní, soud přihlédl.

24. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
25. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vadu řízení bez jednání zrušil. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětnou vadou řízení bylo stíženo toliko napadené rozhodnutí, soud nezrušil prvostupňové rozhodnutí.
26. Vzhledem ke skutečnosti, že soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vadu řízení, rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, ačkoli žalobce na nařízení jednání trval.
27. Věcnou námitkou týkající se nesprávného měření rychlosti způsobeného potenciálním výskytem efektu skluzu se soud pro výše uvedenou vadu řízení nezabýval, a tudíž ani neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz znaleckým posudkem ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, jež sestávají dle údajů založených v soudním spise ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem, a to v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Náklady zastoupení advokátem jsou tvořeny odměnou 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč – převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu] a paušální náhradou hotových výdajů 600 Kč, představující 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. dubna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)